

Beste medeparochianen,

Helaas is er dit jaar opnieuw geen Nieuwjaarsreceptie; helaas zien wij elkaar wederom niet in levenden lijve onder het genot van spijsbrood en een klein glaasje. Wat hadden we het verdiend om elkaar weer te ontmoeten; om nog één keer terug te kijken naar het afgelopen jaar en om samen met elkaar met diepgevoelde hoop vooruit te blikken. Laten we dat, hopelijk voor de laatste keer, digitaal doen.

In aanwezigheid van alle pastores en vele betrokken parochianen zijn dit najaar het Evangelieboek en Heilig Sacrament de H. Kruiskerk uitgedragen. Eerder waren al liturgische voorwerpen aan de overige geloofsgemeenschappen overgedragen. De onttrekking aan de eredienst was een verdrietig proces voor ons allen. Maar het is fijn te weten dat de Baptistengemeenschap Amersfoort de kerk behoudt voor christelijke erediensten en dat de geloofsgemeenschap Heilig Kruis er wekelijks blijft koffiedrinken. Ook in het Wandelhuijs blijft een maatschappelijke functie behouden. De stichting Kinderopvang Amersfoort gebruikt deze pastorie en daarmee helpen we indirect werkende jonge ouders.

Ook de geloofsgemeenschap van het Brandpunt moest zich voorbereiden op ingrijpende veranderingen. Het bisdom heeft aangegeven dat de parochie haar schaarse pastorale menskracht en financiële middelen op een andere manier moet inzetten voor de oecumene. 2022 is een overgangsjaar hierin. Bestuurders en vrijwilligers zijn op dit moment druk bezig om deze overgang zo goed mogelijk in te bedden. Stap voor stap naderen we de modus dat we er voor elkaar blijven zijn, binnen de kaders die het bisdom ons heeft gegeven.

Wat betreft het pastorale team waren er ook veranderingen. Vanaf dit voorjaar richt pastor Roderick Vonhögen zich volledig op zijn landelijke functie als mediapriester. En enkele maanden nadat we haar 12,5-jarig jubileum als pastoraal werkster vierden, gaf Josephine van Pampus aan, toe te zijn aan een nieuwe uitdaging in haar kerkelijke loopbaan. Zij gaat in dezelfde functie aan de slag in Zwolle. In een interview in Mirakel met haar zegt ze: "Ik ben dankbaar voor de vrijheid die ik heb gekregen in het voorgaan, in de liturgie, in de kans om nieuwe dingen te doen en uit te proberen. Dat laatste wil ik ook graag doorgeven aan iedereen binnen de parochie: dóe het gewoon, ga het experiment niet uit de weg, leer van elkaar en doe het samen'. Ook dit zijn mooie woorden: 'leer van elkaar en doe het samen'.

Gelukkig konden we eind dit jaar kennismaken met iemand van wie we opnieuw kunnen leren en met wie we samen de parochie kunnen versterken. Pastor Gé Nijland wordt lid van het pastoraal team en zal over enkele weken de eerste keer voorgaan in een dienst binnen onze parochie. We zijn blij met deze enthousiaste en ervaren pastor.

En corona: tja, wat moet ik daar nu nog over melden. Dit voorjaar hebben negen jonge mensen het Heilig Vormsel mogen ontvangen. Vanwege de coronamaatregelen mochten alleen hun ouders daarbij aanwezig zijn. Sinds mei ging het stap voor stap weer wat beter. Wat was ik blij toen ik eindelijk weer een keer, gezamenlijk, een lied mocht zingen. Kippenvel kreeg ik ervan. Op dat moment was ik, als vicevoorzitter van onze parochie aanwezig bij de Raad van Kerken, in de Joriskerk bij de bijeenkomst voorafgaand aan Prinsjesdag. Inderdaad, geen rooms-katholieke kerk meer, maar op dat moment wel de plek van samenkomst van alle kerkgenootschappen in Amersfoort. Het was zeer onwennig, iedereen keek naar elkaar: kan dit wel? Maar na de eerste onwennigheid ontstond er een groot gevoel van samen. Dat moment zal ik zelf niet meer vergeten. Maar de vreugde van de zomer, ging over naar de herfst en sinds begin november is corona weer prominent naar voren gekomen. Helaas weer geen prachtige Kerstviering in de kerk; geen gezamenlijk 'Wij komen tezamen'. Maar wel op de televisie of computer. Wetend dat we allemaal samen voor de televisie 'Wij komen

tezamen' zingen. Misschien is dat een kleine troost voor nu om dit te beseffen. Want we gaan door. We móeten door als rooms-katholieke kerkgemeenschap. Er is geen keuze; onze gezamenlijke weg gaat verder.

In mijn interview in de Mirakel in de maand mei, roep ik ook op, en ik herhaal het graag nog een keer: De rooms-katholieke kerk is een wereldkerk, die alle eeuwen heeft doorstaan en die levend is. Laten we deze mooie kerk met waardevolle rituelen, symbolen en tradities niet wegstoppen. Wees trots op wat je meegekregen hebt. Doe wat je kan. Draag het uit, actief! Dan zul je zien, dat we, ook al zijn we kleiner, samen grote dingen kunnen doen. Omdat we samen een levende kerk zijn! Dat laten de pareltjes zien die we het afgelopen jaar hebben gezien: weet u nog: de beeldjes Jip en Janneke in de pastorietaan van de St. Josephkerk die in het voorjaar in twee etappes gestolen waren? De beeldjes zijn weer teruggekomen. Het is een wonder dat een mevrouw ze teruggevonden heeft op het internet. Nog een pareltje is het feit dat er een nieuw koor is opgericht: het rouw- en trouwkoor dat parochiebreed wordt ingezet. Een prachtig initiatief waarin we laten zien dat we één parochie kunnen zijn op het gebied van gezang bij rouw- en trouw.

Wat ik ook een pareltje vind: het feit dat het pastoraal team op alle locaties inzetbaar is. Hoewel het wennen is voor zowel de pastoraal werkers als de parochianen dat ze een ander gezicht zien: het geeft wel de nodige flexibiliteit voor het pastorale team. Het is echt heel erg fijn dat bijvoorbeeld Wies Sarot ook in Amersfoort kan voorgaan. Edith Vos heeft het nieuwe catecheseseizoen opgestart in september. Geweldig toch? Voor alle leeftijden is er mogelijkheid om het geloof nader uit te diepen. Uiteraard zolang de coronamaatregelen het toelaten; maar wees positief: elke maand dat het kan, is er weer één! En begin van de zomer waren er zelf 45 Communicantjes, verdeeld over vieringen in de St. Ansfridus, de St. Martinus en de St. Joseph. Dat is toch een geweldig aantal! En heeft u de prachtige groepsfoto's nog voor ogen waar de kinderen stralend op staan? Daarvan kan ik genieten. En nog een mooi pareltje: Frank Sieraal was 12,5 jaar diaken. Midden in de maand augustus mocht ik hem samen met zijn echtgenote toespreken. Frank heeft vertrouwen in ons rooms-katholieke kerk, ondanks het feit dat het steeds moeilijker is om vrijwilligers te krijgen. Hij zegt daarover: 'Ik ben wel wat gewend en Hij trekt met ons mee. Ook al zijn er nog vele veranderingen zowel binnen de parochie als daarbuiten en in de Wereldkerk. Alleen kerkelijke processen en veranderingen zullen – leert de ervaring- wat langer duren. Als wij maar met elkaar in dialoog blijven!' Prachtige woorden uitgesproken door onze diaken Frank Sieraal. Woorden om te blijven onthouden.

Wat voor mij ook hoogtepunten waren, hoewel ik daar niet zelf bij aanwezig was, maar wat ik fijn vind om terug te lezen: dat pastor Josephine van Pampus om Gods zegen gevraagd heeft voor mens en dier onder toezicht oog van Pastor Beer. Ze refereerde daarbij, in het kader van de klimaatop, ook nog aan Franciscus van Assisi, dat we net als hij de natuur in onze broekzak moeten meenemen.

Tja, en dan zijn we nu dus een jaar verder. We gaan opnieuw een heftige coronaperiode door. We krijgen de derde vaccinatie. Pastoor Skiba schrijft in zijn voorwoord in de laatste Mirakel: we gaan naar een nieuw begin. Staat u daar eens even bij stil. Zo'n zin creëert openingen, nieuwe spirit, nieuwe stromen. Zeer recent hoorde ik een vrijwilliger zeggen, dat er 'nieuw leven' is ontstaan; dat de verbinding sterker geworden is tussen de mensen van de verschillende locaties. Ondanks corona. Het feit dat een vrijwilliger dit mij vertelt, dat nieuws, dat vervult mij echt met heel veel vreugde. En ik hoop, hoe klein ook, dat deze verbinding steeds sterker mag worden tussen alle parochianen. En met deze hoop sla ik nu het bruggetje naar het nieuwe jaar.

Naar het nieuwe jaar kijkend:

Alles wat gebeurd is, zal een plek moeten gaan krijgen. Het gaat ook een plek krijgen; dat kost alleen tijd. Heel veel tijd en heel veel samen met elkaar in gesprek gaan.

Het parochiebestuur is al aan het nadenken over thema's voor een nieuw plan richting de toekomst. Voor mij, en ook voor de rest van het bestuur, staat echt centraal: het streven naar één parochie, waarin we samen met elkaar de toekomst vorm gaan geven. Voor mij staat ook centraal: rust en stabiliteit creëren; iets wat ik vurig hoop voor onze parochie; dat we niet weer onverwachte boodschappen te verwerken krijgen.

Als bestuur vinden we het ook belangrijk dat de parochianen weer wat meer binding met de kerk krijgen. Zeker na deze coronaperiode mogen we hier nu extra op inzetten. Dit geldt zowel voor de kinderen als de volwassenen. En we willen ook graag gaan inzetten op de inzet en begeleiding van vrijwilligers. Alles om een nog meer vitale parochie te worden! Hopelijk gaat ook de synodale weg van paus Franciscus ons hierbij helpen. De Paus wil alle parochianen betrekken bij de vitalisering van ons geloofs- en gemeenschapsleven.

Eén ding is wel zeker: we zullen ons steeds weer gaan oprichten. En daarvoor is iedere inzet nodig met ieders talenten. Aanwezig zijn is één: hoe verbinden we iedereen weer, zeker straks na corona, in een sterkere mate dan nu, met de kerk en ook met elkaar. Uw (en ook jouw) inzet als vrijwilliger - er zijn zoveel beschikbare rollen op alle locaties- (tijdelijk of permanent), voor onze parochie is zeer welkom. Inzetten op onze kinderen en jongeren, op een wijze die hen aanspreekt, zodat zij de verbindende schakel van ons zijn naar de toekomst: dat is essentieel!

Deze thema's gaan we komende maanden verder uitwerken.

Ik wil eindigen met een mooie tekst die ik gevonden heb; een tekst waarbij het misschien fijn is om nogmaals te beseffen dat God altijd met ons is. Altijd.

De tekst is ter herdenking van twee Limburgse heiligen: Gerlachus van Houthem (1100-1170) en Karel Houben (1821-1893) en geschreven door Marcel Weemaes (1929-2016), redemptorist. (De Congregatie van de Allerheiligste verlosser is een katholieke internationale congregatie van religieuzen, die ook bekend staat als de redemptoristen. Hoofdvesting in Rome.)

Indien ik je dragen kon

Over de diepe grachten van je gesukkel en angst heen,

Dan droeg ik je, uren en dagenlang.

Indien ik de woorden kende om antwoord te geven

Op je duizend vragen over leven, over jezelf

Over liefhebben en gelukkig worden,

Dan praatte ik met je, uren en dagen lang.

Indien ik vrede in je hart kon planten,

Door geduldig te wachten en te hopen,

Tot het zaad van de vrede in je openbrak:

Dan wachtte ik, uren en dagen lang.

*Indien ik genezen kon wat omgaat in je hart
Aan onmacht, ontevredenheid en onverwerkt verdriet,
Dan bleef ik naast je staan, uren en dagen lang.*

*Maar ik ben niet groter, niet sterker dan jij.
En ik weet niet alles en ik kan niet zoveel.
Ik ben maar een vriend op je weg, al uren en dagen lang.*

*En ik kan alleen maar hopen dat je dit weet:
Je hoeft nooit alléén te vechten of te huilen,
Als je een vriend hebt voor uren en dagen lang.*

Beste medeparochianen, met deze woorden wil ik u mede namens pastoor Skiba en bestuur een Zalig Nieuwjaar toewensen. Mogen we samen vrijmoedig en zonder angst vooruitkijken, laten we samen onze thema's oppakken en uitwerken, niet alleen met plannen, maar juist ook ten uitvoer brengen. En Josephines woorden indachtig: 'Dóe het gewoon, ga het experiment niet uit de weg, leer van elkaar en doe het samen'!

Angélique Liebens

Vicevoorzitter Onze Lieve Vrouw van Amersfoort